

BEROEP in CASSATIE door _____, beklaagde,
op 21 maart 2005, tegen alle beschikkingen van het arrest;

BEROEP IN CASSATIE
verworpen op 13 03 2005

Nr.
van het arrest

Nr. 2005/1277
van het repertorium

Nr. 871 P 2004
van het parket-generaal

URBANISATIE

ARREST

Het Hof van Beroep zetelende te Antwerpen
12de kamer
recht doende in Correctionele Zaken,
verleent het volgende arrest:

Inzake van het Openbaar Ministerie

tegen:

geboren te _____ op _____
magazijnarbeider,
wonende te _____

beklaagde

vertegenwoordigd door Mr. _____, loco Mr.
_____, beiden advocaat bij de balie van _____

Beklaagd van:

te . . . op niet exact te bepalen tijdstip in de periode tussen 05 november 2000 en 10 januari 2001, de feiten vastgesteld zijnde op 09 januari 2001.

als huurder die tot de werken opdracht heeft gegeven,

A/ op het onroerend goed gelegen te . . . gekadastreerd of geweest zijnde eigendom van: . . . in gevolge akte van aankoop van notaris . . . d.d. 17.01.1980 het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd door het aanleggen van een parking door het nivelleren van een open plek in het bos en het storten van steengruis en de aanleg van een brandweg

zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen.

B/ En van 10.01.2001 tot minstens de dag van de dagvaarding voormelde reliëfwijziging in stand te hebben gehouden.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde ambtenaar - thans de stedenbouwkundige inspecteur - of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van art. 65 § 1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - nadien art. 68 § 1 van het gecoördineerde Decreet van het Vlaamse Parlement d.d. 22.10.1996, en thans art. 149 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

- de plaats te herstellen in de vorige toestand;

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

feiten thans ook nog strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te
 op 15.10.2003, en
 ambtshalve ingeschreven. Ontvangen : 74,87 euro.
 De Bewaarder (get.)

* * *

Gelet op de hogere beroepen ingesteld
 - op 17 juni 2004 door beklagde tegen al de
 schikkingen
 - op 23 juni 2004 door het Openbaar Ministerie
 tegen alle schikkingen uitgezonderd deze
 betrekkelijk de burgerlijke belangen;

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen door 1
 rechter op 8 juni 2004 door de correctionele
 rechtbank van Hasselt, 13^e kamer, dewelke als
 volgt heeft beslist:

1.

De ten laste gelegde feiten worden thans strafbaar
 gesteld door de artikelen 99, 146 en 149 van het
 Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie
 van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door
 de artikelen 16,36,38 en 64 van het decreet van de
 Vlaamse Raad van 26 april 2000 (B.S. van 29 april
 2000), zoals gewijzigd bij decreet van 4 juni 2003
 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999
 houdende de organisatie van de ruimtelijke
 ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B. S.
 22 augustus 2003).

...

Verbeterd en vult de dagvaarding als volgt aan:

"Verdacht van te

A. tussen 5 november 2000 en 10 januari 2001, op
 een niet te bepalen tijdstip, een reliëfwijziging
 te hebben doorgevoerd.

B. vanaf 10 januari 2001 tot 18 april 2003 (bevel
 tot dagvaarding), deze reliëfwijziging in stand te
 hebben gehouden."

Verklaart beklagde schuldig aan deze feiten,
 zoals verbeterd en geactualiseerd qua
 tijdsbepaling.

Stelt vast dat er eveneens feiten werden gepleegd
 na 01.01.2002.

Veroordeelt beklaagde voor deze feiten tot een geldboete van 150 euro te vermeerderen met 40 opdecimen (x5) en alzo gebracht op 750 euro of een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden een bedrag te betalen van 10 euro te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 55 euro.

Verwijst beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van 11,76 euro.

Legt aan de veroordeelde de verplichting op tot betaling van een vergoeding van 25 euro.

Beveelt het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, hetgeen impliceert het verwijderen van alle steengruis, het ploegen van het terrein en het herbeplanten met gewone den (Pinus Sylvestris) Z1 V1 en ruwe berk (Betula verrucosa), van 80-100 cm hoogte in plantverband 1.5m x 1.5 én het opheffen van de aangelegde brandweg door deze strook te frezen zodat er een spontane begroeiing mogelijk wordt en dit binnen een periode van één jaar nadat huidig vonnis in kracht van gewijsde getreden is en beslist dat het college van burgemeester en schepenen of de stedenbouwkundige inspecteur, ingeval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, daarin op de kosten van beklaagde kan voorzien.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door haar gekozen plaats.

Zegt dat de veroordeelde gehouden is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de Beslagrechter.

Veroordeelt beklaagde daarenboven tot een dwangsom van 125 euro per dag vertraging bij niet uitvoering van huidig vonnis binnen de gestelde termijn.

* * *

de hand van de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan en om de hiernavolgende overwegingen;

Overwegende dat de aan de beklaagde ten laste gelegde wederrechtelijke handelingen te situeren zijn op het perceel te

gekadastreerd of het geweest zijnde welk perceel gelegen is binnen de grenzen van een bosgebied volgens het gewestplan dit gebied een ruimtelijk kwetsbaar gebied uitmakende in de zin van artikel 146 laatste alinea van het Decreet van 18 mei 1999 zoals gewijzigd zodat derhalve nog steeds de strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken als bedoeld in het eerste lid nummers 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 geldt;

Overwegende dat het verweer van de beklaagde in essentie steunt op een verkeerde lezing van het hem ten laste gelegde feit hetwelk hij verkeerdelijk grotendeels opsplitst in enerzijds storten van steengruis met een dikte van ongeveer 5 cm (hetgeen hij dan als geen aanmerkelijke reliëfwijziging voorstelt) en anderzijds het kappen van bomen (hetgeen hij afdoet als niet correct enerzijds omdat hij op een bepaalde plek van 13 a geen bomen kapte en anderzijds omdat er voor het overige een kapvergunning voorlag);

Dat integendeel hem duidelijk verweten wordt het reliëf van de bodem aanmerkelijk gewijzigd te hebben (welk feit alsdan wordt verduidelijkt omschreven met name) door het aanleggen van een parking (welk gegeven wordt gespecificeerd als) door het nivelleren van een open plek in het bos, het storten van steengruis en de aanleg van een brandweg;

Dat het derhalve het aanleggen van de parking en de wijze waarop (alsmede het in stand houden daarvan) is hetgeen aan de beklaagde wordt ten laste gelegd als zijnde een aanmerkelijke reliëfwijziging dewelke vergunningsplichtig is en waarvoor geen vergunning voorhanden;

Overwegende dat uit de eigen verklaringen van de beklaagde blijkt dat hij, in het midden van het bosperceel achter zijn (gehuurde) gebouwen, een verharde parking inrichtte voor de bezoekers van zijn rommelmarkt, dat hij deze voorheen had pogen aan te leggen met boomschors doch dat de auto's zich daarop vast reden zodat hij een effectieve verharding zocht doch dat hij tegelijk wel degelijk wist dat hij daartoe een vergunning behoefde en niet zou verkrijgen; (verklaring 9/1/01: "(...) parking tekort. Ik heb deze

getracht bij te nemen door boomschors op de bodem te leggen. Doch de auto's reden de boomschors vast. Er werd mij op de technische dienst van de gemeente gezegd dat ik geen verharding mocht aanleggen op de beschikbare parking. De grond lag schijnbaar in het bosgebied. Indien ik de grond zou verharden zou ik in overtreding zijn. Maar door noodzaak heb ik dit vandaag toch laten uitvoeren (...)" ;

Dat beklagde daarenboven, met het oog op de brandbeveiliging van zijn parking, een brandweg met een breedte van 3,9 meter heeft aangelegd waarvoor onbetwist bomen werden geroid;

Overwegende dat de aan de eigenaars van het perceel verleende kapvergunning daterend van 11 december 2000 aan het voorgaande geen afbreuk doet, nu dergelijke machtiging enkel een uitdunning van het bosperceel beoogde met een maximum van 15%, welke uitdunning geselecteerd en regelmatig diende verspreid over de gehele oppervlakte en waarbij de aanleg van wegen of parkeergelegenheid nog steeds vergunningsplichtig bleef (zie tekst kapmachtiging) en derhalve geen vergunning inhield voor de werken dewelke te dezen aan de beklagde ten laste gelegd worden;

Overwegende dat de brandadviezen van de Brandweer en waarbij o.a. geadviseerd wordt om de wegen tussen de bomen (parkeerplaats) bij voorkeur te verharden met maaskiezel of ten minste af te dekken met zand en waarbij de aanleg van een nooduitgang voor de parking sterk wordt aanbevolen, slechts adviezen zijn die gegeven zijn in het kader van de daartoe voorziene reglementering doch niet van aard zijn dat door het uitbrengen daarvan in hoofde van de beklagde het rechtmatig vertrouwen werd gewekt dat hij zonder meer tot dergelijke werken mocht overgaan en derhalve hetzij geen stedenbouwkundige vergunning meer nodig had voor de uitvoering van zodanig geadviseerde werken hetzij dat hem daartoe dergelijke vergunning impliciet werd verleend dan wel hoe dan ook zou worden verleend;

Overwegende dat het mogelijk gebruik voorheen door de vroegere eigenaars van dat bewuste perceel - alleszins niet als aangelegde parking hoogstens als occasionele stalling van enkele wagens volgens diens verklaring - niets afdoet aan de schuld van de beklagde aan de hem ten laste gelegde feiten;

Overwegende dat in een bosgebied in de regel geen plaats is voor een met steen verharde parkeerplaats met dergelijke omvang en

nooduitweg/brandweg zodat de aldaar door de beklagde aldus aangelegde parking wel degelijk als een aanmerkelijke reliëfwijziging dient aangezien in de zin van artikel 99 § 1 4° van het Decreet van 18 mei 1999, los van de bewering als zou het slechts om enkele centimeters gaan, nu het aanmerkelijke karakter van dergelijke reliëfwijziging geen kwantitatief criterium uitmaakt doch dient beoordeeld in het licht van de aard en functie van het terrein waarmee de bestemming, het feitelijk gebruik en het uitzicht ervan bedoeld worden;

Overwegende dat de eerste rechter terecht aannam dat de verschillende misdrijven zoals aangenomen en bewezen bevonden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat bij toepassing van artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek alleen de zwaarste straf dient uitgesproken;

Overwegende dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 2002, doch niet na 29 februari 2004;

Overwegende dat, gelet op de aard en de omvang van de feiten en mede om reden dat niet aangetoond wordt dat zijn declassering zou bevorderd worden door het uitspreken van een straf, niet wordt ingegaan op het verzoek van de beklagde om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te bevelen noch om enig uitstel van tenuitvoerlegging van de op te leggen straf te verlenen, temeer nu zulks niet van aard zou zijn om hem het zwaarwichtige karakter van de feiten en het belang van de natuur duidelijk te maken;

Overwegende dat rekening houdend met de persoon van de beklagde, zijn relatief gunstig strafregister, de omstandigheden en relatieve ernst van de feiten, de beklagde dient bestraft met een geldboete van 150 euro te vermeerderen met 40 opdecimen en aldus gebracht op 750 euro of een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen; dat de duur van de vervangende gevangenisstraf aangepast is aan de omvang van de geldboete;

Overwegende dat nu de feiten bewezen zijn de eerste rechter terecht is ingegaan op de herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur zoals uitvoerig gemotiveerd en daterend van 3 oktober 2001 (stuk 22/26) en waaruit te dezen de wil van de overheid op duidelijke en niet mis te verstane wijze blijkt en die gesteund is op de concrete gegevens van de zaak;

Dat het niet de rechter is die de aard van de herstelmaatregel bepaalt (doch wel de bevoegde overheid) noch heeft deze te oordelen over de opportuniteit ervan;

Overwegende dat deze herstellvordering zowel intern als extern wettig is, steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en niet kennelijk onredelijk is, integendeel en op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel beoogt van de gevolgen van het door de beklagde gepleegde misdrijf nu die aangelegde parkeerruimte alleszins deel uitmaakt van een bosperceel en derhalve dient heraangeplant met soortgelijke bomen;

Dat het advies vanwege de Brandweer om een brandweg aan te leggen geen overheidsbevel uitmaakt waaraan de beklagde verplicht was gevolg te geven en dat zijn onwettig handelen zou rechtvaardigen, nu dat advies uiteraard enkel verleend werd in functie van het gegeven dat er een parking was aangelegd doch de vraag omtrent de wettigheid van die aanleg onbesproken laat;

Overwegende dat er geen aanleiding bestaat om de herstellvordering anders te beoordelen om reden dat de gemeente bij brief van 21/5/2003 laat weten de opmaak te overwegen van een sectoraal BPA-zonevreemde bedrijven met ontwikkeling van een nieuw lokaal bedrijventerrein;

Overwegende dat de regelgeving met betrekking tot het optreden van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid nog niet in werking is getreden, deze Hoge Raad voor het Herstelbeleid nog niet opgericht zijnde en het huishoudelijk reglement nog niet goedgekeurd zijnde, derwijze dat geen aanleiding bestaat om het oordeel omtrent de herstellvordering uit te stellen tot dan noch dat daarop dient gewacht om advies te verkrijgen;

Overwegende dat te dezen geen aanleiding bestaat om een herstel onder de vorm van de betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde te bevelen, nu de vastgestelde inbreuken in een ruimtelijk kwetsbaar gebied gepleegd dermate ingrijpend zijn en enkel tot doel hebben een bedrijfseconomische handelsuitbating te dienen en derhalve een dusdanig zwaarwichtige inbreuk uitmaken op de essentiële bestemmingsvoorschriften dat enkel een herstel in de toestand van voorheen aangewezen overkomt;

Overwegende dat de beklagde dan ook dient over te gaan tot het herstel in de mate zoals hierna bepaald met name het verwijderen van alle

steengruis, het ploegen van het terrein en het herplanten met gewone den (*Pynus Sylvestris*) Z1 V1 en ruwe berk (*Betula verrucosa*) van 80-100 cm hoog in plantverband 1,5 m x 1,5 m alsmede het opheffen van de brandweg, deze strook te frezen en spontane begroeiing mogelijk te maken;

Overwegende dat de termijn voor het herstel dient te worden bepaald op één jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest en er geen aanleiding bestaat om deze termijn anders te bepalen, de beklaagde reeds geruime tijd intussen het onwettig voordeel genietend van zijn wederrechtelijk handelen;

Overwegende dat het gepast is, zoals de eerste rechter terecht besliste, om een dwangsom op te leggen en het bedrag ervan te bepalen op 125 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal opvorderbaar zijn vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend;

Dat de omvang van deze dwangsom van die aard is dat zij de beklaagde moet aanzetten om vrijwillig tot het opgelegde herstel over te gaan;

OM DEZE REDENEN:

HET HOF,

Recht doende op tegenspraak,

Gelet op de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190 ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211 wetboek van strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 65 strafwetboek
- art. 2, 99, 146, 147, 149, 150, 151, 153, 154, 160, 161, 171, 197, 198 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 34, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en

- 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7
 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11
 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en gew.
 art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003
- 1 van de wet van 5 maart 1952
 - 4 van de wet van 26 juni 2000
 - 36 van de wet van 7 februari 2003
 - 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
 - 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
 - 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
 - 58 van het K.B. van 18 december 1986
 - 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
 - 91 van het K.B. van 28 december 1950, gewijzigd
 door artikel 1 van het K.B. van 11 december
 2001
 - 1385bis gerechtelijk wetboek

Ontvangt de hogere beroepen ;

Actualiseert de feiten van de tenlasteleggingen
 zoals hiervoor vermeld (pagina 5) ;

Bevestigt het bestreden vonnis met deze
 wijzigingen:

- Verklaart beklaagde schuldig aan de feiten van
 de tenlastelegging zoals thans geactualiseerd
 en zoals gepreciseerd door de eerste rechter
 wat de tijdsbepaling betreft;
- Verplicht beklaagde om bij wijze van bijdrage
 tot de financiering van het bijzonder fonds
 tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke
 gewelddaden en aan de occasionele redders een
 bedrag te betalen van TIEN EURO, verhoogd met
 45 opdecimen en alzo gebracht op
 VIJFENVIJFTIG EURO;
- Beveelt beklaagde de plaats in de vorige staat
 te herstellen, hetgeen impliceert het
 verwijderen van alle steengruis, het ploegen
 van het terrein en het herbepanten met gewone
 den (Pinus Sylvestris) Z1 V1 en ruwe berk
 (Betula verrucosa), van 80-100 cm hoogte in
 plantverband 1,5 m x 1,5 m én het opheffen van
 de aangelegde brandweg door deze strook te
 frezen zodat er een spontane begroeiing
 mogelijk wordt binnen de termijn van EEN JAAR
 ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan
 van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen een jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beklaagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERD VIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt beklaagde tot de overige kosten van beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij begroot op 164,76 euro;

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare
terechtzingting van de TWAALFDE kamer van het HOF
VAN BEROEP te ANTWERPEN op
NEGEN MAART TWEEDUIZEND EN VIJF

Waar aanwezig waren

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Substituut-procureur-generaal

Griffier